

Aún estoy aquí

Títol original: *Ainda estou aqui* **Direcció:** Walter Salles **Guió:** Murilo Hauser, Heitor Lorega **Països:** Brasil i França **Durada:** 138 min **Any:** 2024 **Gènere:** Drama històric **Interpretació:** Fernanda Torres, Selton Mello, Fernanda Montenegro... **Música:** Warren Ellis **Fotografia:** Adrian Teijido **Distribuïdora:** Vértigo Films **Estrena a Espanya:** 21/02/2025

No recomanada per a menors de 12 anys

Doblada en espanyol / Versió original en portuguès, amb subtítols en espanyol

SINOPSI

Basada en les memòries de Marcelo Rubens Paiva, en les quals narra com la seva mare es va veure obligada a l'activisme polític quan el seu marit, el diputat d'esquerres Rubens Paiva, va ser capturat pel règim durant la dictadura militar del Brasil, el 1971. (FilmAffinity)

CRÍTICA

02/09/2024 - VENÈCIA 2024: El commovedor drama familiar de Walter Salles se centra en la desaparició i l'assassinat d'un exmembre del congrés i enginyer civil a través dels ulls de la seva dona valenta

Un perfecte dia assolellat arriba a la seva fi. En una platja, els nens juguen, el mar està en calma, sona música bossa nova i a tots els espera un bon sopar. Els nois semblen divertir-se, somiant abandonar aquest bell lloc on viuen des de fa 20 anys, però al qual segueixen molt aferrats. En aquest escenari aparentment idíl·lic arrenca el nou llargmetratge de **Walter Salles**, *Aún estoy aquí*, presentat a la competició principal del Festival de Venècia. Som a Rio de Janeiro entre el 1970 i el 1971. Mentre les classes més riques i educades del país semblen no tenir de què preocupar-se, hi ha una majoria silenciosa que passa penúries. Tanmateix, els primers són víctimes del ferri control de la dictadura militar. Tot és molt fràgil i la situació pot canviar en qualsevol moment, probablement per a pitjor.

Aquest és el context de la pel·lícula, escrita per **Murilo Hauser** i **Heitor Lorega**, en la qual una tragèdia familiar i la valentia d'una dona són els protagonistes. Un dia, l'exdiputat i enginyer civil Rubens Paiva (**Selton Mello**) rep la visita sobtada d'uns homes que l'obliguen a abandonar casa seva i anar a una caserna de la policia militar per respondre "algunes preguntes". En Rubens desapareix i la policia militar deté la seva dona, l'Eunice (**Fernanda Torres**), i la seva filla Eliana. L'Eliana és enviada de tornada a casa l'endemà i, juntament amb els seus quatre germans i la seva criada, esperen notícies dels seus pares. Al cap d'un temps, i després de patir tortures físiques i psicològiques, l'Eunice és alliberada, però això només és el començament d'una espiral descendent i d'una batalla legal que inevitablement sacsejarà tota la família.

Per a aquesta pel·lícula, Salles va decidir apostar per Torres i la seva complexa interpretació de l'Eunice. Es tracta d'una elecció molt encertada, ja que l'actriu aconsegueix interpretar-la al llarg de 25 anys amb gran profunditat, oferint una interpretació molt creïble. La seva força de voluntat i els seus canvis d'humor, deguts a l'estrès que pateix i al nou paper com a cap de família, són probablement alguns dels trets clau de la personalitat del personatge.

Al llarg de la pel·lícula, ens fem una idea del que era viure sota la dictadura, fins i tot en les poques escenes que no estan directament relacionades amb la desaparició de Paiva. En una d'aquestes, un alegre passeig amb cotxe es converteix en un malson quan conductor i passatger són obligats a sotmetre's a un control que acaba derivant en un registre.

A més, les dictadures i els tirans no són cosa del passat, i això fa de *Aún estoy aquí* una obra molt oportuna. Ens recorda per què mai no hem de donar per feta la llibertat, i ho fa sense caure en paranys retòrics.

La decisió menys convincent potser és la presència d'un "doble" final: el primer ambientat el 1996 i el segon el 2014. Encara que totes dues seqüències estan ben muntades i aporten alguna cosa significativa a la història dels Paiva, la del 2014 podria haver funcionat igual de bé amb text en pantalla.

Dit això, *Aún estoy aquí* és un sòlid drama familiar que posa llum sobre una pàgina vergonyosa de la història del Brasil. La seva cuidada estètica, en la qual destaquen la magnífica direcció de fotografia d'**Adrián Teijido** i l'encertada banda sonora de **Warren Ellis**, així com la seva notable protagonista, la converteixen en una poderosa experiència cinematogràfica.

Davide Abbatescianni - cineuropa.org